

D ů v o d y:

Obviněný uvádí ve svém odvolání, že napadá kárný nález v celém jeho rozsahu, provádí je však jen co do výroku o vině. Odvolání nelze přiznati důvodnost.

I když se přihlíží k nezávadné části dopisu ze dne 27. listopadu 1935 a k osobnímu poměru obviněného k Dr. M., nutno přisvědčiti úsudku kárné rady, že pozastavená stať dopisu obsahuje nepřípustnou pohružku, a to újmu na cti pro případ, jestliže Dr. M. od své novinářské činnosti neupustí. Vysvítá to nejlépe z vlastních údajů obviněného v odvolání, že chtěl dopisem po rozmluvě s ředitelem N. oznámiti Dr. M., že i České úvěrní a eskontní družstvo bude, vystupujíc ze své rezervy, tiskem kritisovati chování Dr. M. a důkladněji se obíratí p o h n u t k a m i jeho boje proti firmám provozujícím splátkové obchody s losy.

Podle § 9 adv. řádu je advokát povinen hájiti práva své strany svědomitě a uvarovati se všech prostředků, které nejsou v souladu s jeho svědomím a se zákonem. Této povinnosti však obviněný nedostál, když se snažil Dr. M. pohružkou uveřejnění pohnutek jeho boje proti losovým obchodníkům v tisku přiměti k tomu, aby od své další novinářské činnosti upustil, neboť vydal takto svou stranu, pokud se týče jejího ředitele N. v nebezpečí trestního stíhání pro přestupek útisku, byť i trestní řízení, pro tento přestupek zahájené, bylo zastaveno. Tomu nevádí, že dopis sepsal z příkazu ředitele N. Naopak bylo jeho povinností, aby ředitele N. na nezákonnost a nebezpečnost takového zákroku upozornil a po případě jeho provedení odmítl. Na závadné povaze dopisu nemění nic, že obviněný dal Dr. M. žádanou satisfakci.

Tvrzení obviněného, že neměl úmyslu Dr. M. od jeho novinářské činnosti pohružkou odvrátiti, je v rozporu s obsahem a smyslem dopisu a se zmíněnými vlastními údaji obviněného v odvolání. Neuvědomil-li si obviněný závadný ráz svého jednání, stalo se tak jen tím, že neuvažoval o věci s pečlivostí, k níž jako advokát při zastoupení zájmů své strany byl povinen a jež byla i možná. Ke skutkové podstatě kárného přečinu stačí pouhá nedbalost (čís. 95, 100 dis. a j. Sb. n. s.).

Právem podřadila tudíž kárná rada čin obviněného pod skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání a, ježto jeho závadné jednání vešlo trestním řízením v širší veřejnost, i pod skutkovou podstatu kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu (§ 10, odst. 2 adv. ř.). Odvolání bylo proto jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 345 dis.

Slovo »zločin« v § 98 adv. por. podľa terminologie užívanej v dobe vydania advokátskeho poriadku znamenalo — a znamená aj dnes — nielen zločiny, ale aj prečiny v smysle neskoršieho trestného zákona z r. 1878.

(Rozh. zo dňa 27. novembra 1937, Ds III 27/37.)

Disciplinárny súd prvej stolice uznal vinnými v disciplinárnom previnení podľa § 68, písm b), resp. § 108 adv. por.: Dr. A., advokáta v N., preto, že dal zapísať do soznamu advokátskych osnovníkov ako svojho koncipienta Dra B., ačkoľvek tento v skutočnosti osnovnícku prax nekonal, Dr. B. preto, že sa dal zapísať do soznamu advokátskych osnovníkov, hoci bol nepretržite zamestnaný ako prokurista súkromnej firmy a osnovnícku prax vôbec nekonal. V rozsudku disciplinárny súd tiež vyslovil, že po pravoplatnosti rozhodnutia postúpi spisy štátnemu zastupiteľstvu cieľom event. zavedenia trestného pokračovania proti obvineným pre delikt podľa § 400 tr. zák.

Na jvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov odvolanie Dr. B. odmietol, odvolanie Dr. A. zamietol.

Dôvody:

Odvolanie Dr. B. je opozdené. Tento obvinený bol prítomný pri pojednávaní konanom dňa 20. apríla 1937 a mal preto podľa § 95 adv. z. podať odvolanie do 15 dní od vyhlásenia rozsudku, t. j. do dňa 5. mája 1937. Podal ho však teprv dňa 11. mája 1937, tedy opozdene.

Odvolanie Dr. A. nie je opodstatnené, lebo nijak vo veci nevyvrátilo správne dôvody rozsudku disciplinárneho súdu, na ktoré sa poukazuje s dodatkom, že príležitostné výkony advokátskeho koncipienta a event. jednotlivé odmeny za ne nemôžu prísť do úvahy pri skúmaní toho, či advokátsky koncipient konal riadnu prax u advokáta podľa predpisu § 5 nov. k adv. zák. Prečo je zvlášť tá okolnosť, že je koncipient platený ústavom alebo úradom, pre ktorý pracuje aj advokát, na ujmu cti a vážnosti advokátskeho stavu, bolo odôvodnené v rozhodnutí najvyššieho súdu uverejnenom vo Sb. n. s. č. 293 dis., na ktoré sa odvolateľ poukazuje.

Druh disciplinárneho trestu aj jeho výška odpovedajú vine obvineného. Ani nariadenie o postúpení spisov štátnemu zastupiteľstvu neodporuje zákonu; stačí tu podozrenie, že ide o trestný čin podľa § 400 tr. z. a bude na štátnom zastupiteľstve, aby dôvodnosť tohoto podozrenia, ktorú odvolací disciplinárny súd v obore svojej pôsobnosti bližšie nepreskúma, posúdilo v obore svojej príslušnosti. Ani tá okolnosť, že § 98 adv. z. použil slova »zločin« kdežto v súdenom prípade išlo by len o prečin, neprekáža preloženiu spisov podľa tohoto §u. Podľa pomenovania trestných činov, jakého sa užívalo v dobe vydania advokátskeho zákona v roku 1874, tedy ešte pred vydaním trestného zákona z roku 1878, bolo presne rozlišované len medzi trestnými činmi patriacimi k pôsobnosti riadnych súdov a medzi policajnými prestupkami; pre tie prvé, ako je to zrejmé zvlášte z ustanovenia § 1 II. oddielu Dočasných súdnych pravidiel judexkuriálnej konferencie z roku 1861, platného to trestného práva v dobe vydania adv. zák., sa užívalo označenia »büntettek«, tedy toho, ktorého sa použilo aj v § 98 adv. zák.

a ktoré znamenalo nielen zločiny, ale aj prečiny v smysle neskoršieho trestného zákona z roku 1878. Preto ani v tomto bode nespoznal odvolací disciplinárny súd dôvodu, aby učinené opatrenie o postúpení spisov štátnemu zastupiteľstvu pominul.

Čís. 346 dis.

Predpisy §§ 4, 5 zák. čl. XXVIII:1887 netýkajú sa suspenzie ako trestu vymeraného disciplinárnym súdom po prevedení pravidelného disciplinárneho pokračovania.

(Rozh. zo dňa 27. novembra 1937, Ds III 38/37.)

Disciplinárny súd prvej stolice uznal advokátov Dr. A. a Dr. B. vinnými v disciplinárnom previnení kvalifikovanom podľa § 68, písm. b) adv. por., ktoré spáchali tým, že byvši rozsudkami disciplinárneho súdu odsúdení na zaplatenie peňažitých trestov a nákladov disciplinárneho pokračovania, tieto uložené im povinnosti vôbec neplnili; disciplinárny súd odsúdil za to oboch obvinených podľa bodu 3 § 70 zák. čl. XXXIV: 1874 na suspendovanie z vykonávania advokácie na dobu troch mesiacov.

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov potvrdil rozsudok prvého súdu dotyčne obvineného Dr. A., vyhovel však čiastočne odvolaniu obvineného Dr. B., zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a odsúdil tohoto obvineného podľa bodu 2 § 70 adv. por. na peňažitú pokutu a k námietke obvinených, že trest suspenzie bol v tomto prípade neprípustný, uviedol

v d ô v o d o c h :

Pokiaľ sa týka otázky trestu, treba predovšetkým zdôrazniť, že bezpodstatná je námietka, že trest suspenzie je v tomto prípade neprípustný, hľadiac na ustanovenie §§ 4 a 5 zák. čl. XXVIII z r. 1887. Ustanoveniami tohoto zák. článku nebolo ustanovenie § 70 adv. por. o disciplinárnych trestoch zmenené. Citované predpisy zákonného článku XXVIII z r. 1887 netýkajú sa suspenzie ako trestu vymeraného disciplinárnym súdom po prevedení pravidelného disciplinárneho pokračovania, ale prípadov suspenzie ako medzitýmneho nariadenia v určitých prípadoch, v ktorých ešte nedošlo k pravoplatnému rozhodnutiu disciplinárneho súdu o vine podľa advokátskeho poriadku, alebo v prípade uvalenia konkurzu alebo dania v opatrovníctvo.

Čís. 347 dis.

Advokát nesmí dáti podnet ke hmotnému poškodení procesného odporce spôsobem, pričím se požadavku bezelstnosti a poctivosti.